

similars a Catalunya i a Barcelona. I hi ha problemes, i tant que n'hi ha! En canvi, no sento cada dia que aquesta sigui una realitat insuportable de Madrid.

Al contrari, a Madrid procuren no inflar el cap a la gent. Per contra, han triat Badalona per fer-ho. Aquest és el punt clau.

—La direcció del PP de Catalunya va obrir un expedient a Garcia Albiol, quan va fer un tríptic vinculant la immigració romanesa amb delinqüència. Però ara la cúpula del PP dóna ple suport al regidor badaloní. Creieu que, per extensió, Catalunya pot ser també laboratori del PP per a aquesta estratègia?

—Alicia Sánchez Camacho també sembla que tingui ganes de provar-ho. Tot i que el discurs del PP a l'Hospitalet, a Cornellà o Barcelona no és el mateix...

—Creieu que el PP pot aconseguir l'alcaldia de Badalona?

—No ho sé. Amb una majoria relativa no seria fàcil que el PP governés. Però això dependrà dels partits polítics. Bé, són a dos regidors de distància. És possible que puguin arribar a ser el primer partit en nombre de vots i regidors. Ho tenen a l'abast.

En tot cas, el PP busca una cosa que em sembla legítima. Vol governar, i la possibilitat d'obrir una escletxa a l'àrea metropolitana de Barcelona, que sempre ha estat a les mans de l'esquerra.

Penseu que l'àrea de Madrid, majoritàriament, era de l'esquerra, i ara és a mans de la dreta, amb alguna excepció. Com l'àrea metropolitana de València. Abans eren governades pels socialistes i ara, pel PP. Per tant, es marca com a objectiu governar a l'única gran àrea metropolitana on no governa. Ara a Barcelona han decidit de fer-ho amb el discurs de la immigració. No ho fan a Madrid, no ho fan a València... Així que Badalona és la prova pilot d'una experiència política que crec que es presenta en dues fases. La primera és la immigració. Però després vindrà la qüestió nacional. Ara fan un discurs monotemàtic. Però estic convençut que, si els funciona bé això, vindrà aquesta segona part.

Enric Rimbau

En l'evolució social i política de Badalona hi ha les claus que expliquen per què un dirigent local popular, amb un discurs antiimmigració, pot proposar-se un objectiu excepcional per al PP: aconseguir l'alcaldia d'una de les ciutats més importants de Catalunya.

Pluja sobre barris molls

Si preguntem qui és Jordi Sierra, pocs sabran que ens referim a l'alcaldia de Badalona, del PSC. Per contra, Xavier Garcia Albiol, regidor del PP de la mateixa ciutat, ha aconseguit una popularitat dins la ciutat i a fora. Aquest representant conservador ha sabut situar-se en l'agenda política mediàtica i ha fet que el PP sigui la segona força política, a poca distància de la primera, en una de les principals ciutats de Catalunya. Garcia Albiol ha abraçat les tesis que situen la immigració en l'epicentre dels mals de la societat: inseguretat ciutadana, desocupació, falta de serveis... I l'estratègia li ha anat prou bé. El PP avui

aspira a esdevenir la primera força de la ciutat a les eleccions municipals de l'any vinent, un fet excepcional a la política catalana.

A banda la personalitat de Garcia Albiol, disposat a mantenir un discurs fronterer amb el de l'extrema dreta, què ha fet que Badalona sigui un terreny adobat per a aquest banc de proves del PP?

Dues ciutats en una. “Badalona, a diferència d'unes altres poblacions de l'àrea metropolitana de Barcelona, com ara Santa Coloma, quan va rebre les grans onades migratòries de la segona meitat del segle passat ja era

L'alcaldia de Badalona, el socialista Jordi Sierra (sens casc) al costat de Joan Rangel, delegat del govern espanyol a Catalunya, posava la primera pedra d'un nou tram del passeig Marítim, al setembre.

Els barris que es van crear amb l'arribada de la immigració dels anys 60 i 70 són els que han rebut, principalment, els ciutadans provinents de les noves onades migratòries extracomunitàries. És en aquests barris on el discurs del PP ha fet més forat.

una ciutat gran”, explica Oriol Lladó, president d’Òmnium de Badalona. Llavors era una de les capitals industrials de Catalunya, de l’eix Barcelona-Mataró –d’on va sorgir la primera línia de ferrocarril de la península Ibèrica. De manera que, explica Lladó, “l’ona migratòria que va rebre Badalona, els anys 60 i 70, arribà sobre una ciutat industrial i potent”. Era una ciutat amb més de 50.000 habitants, formada per una població d’origen menestral que havia crescut amb els primers grans moviments migratoris interns de Catalunya (amb un pes molt important del sud del Principat, especialment de poblacions com ara Alcanar), i amb la primera immigració murciana, dels anys 20 i 30, atreta per les obres de construcció del metro de Barcelona i pel teixit industrial de la ciutat.

Badalona era, doncs, una ciutat catalana que rebia, a principi del darrer terç del segle passat, la gran onada migratòria procedent d’Espanya. Aquest element pot explicar una de les dificultats que ha tingut aquesta ciutat per a

desenvolupar un model més cohesionat. Per a Lladó, així com la major part de poblacions de l’àrea metropolitana “eren pobles petits que van quedar pràcticament fagocitats per l’explosió demogràfica migratòria i es van acabar configurant unes noves identitats locals, pràcticament de zero”, en el cas de Badalona no es produí aquest fenomen, sinó que es van acabar desenvolupant dues realitats, dues ciutats en una. Al centre, la Badalona hereva de la tradició menestral i industrial, i a la perifèria, com a les grans ciutats d’arreu del país, les barriades que al capdavall configuraren noves realitats amb identitats pròpies.

M. Dolors Sabater, portaveu de la plataforma Badalona Som Tots –entitat que agrupa més d’un centenar d’entitats i associacions badalonines que treballen per al desenvolupament i la cohesió de la ciutat–, coincideix amb Lladó i recorda que en només “tres dècades, la ciutat va passar de tenir prop de 60.000 habitants, el 1950, a més de 225.000, a final dels 70”.

Immigració sobre immigració. És en aquesta nova ciutat, inicialment amb un urbanisme amb moltes deficiències d’equipaments i infraestructures, que hi arriba, majoritàriament, la darrera onada migratòria extracomunitària, cap a final del anys 90 i durant l’actual dècada. Se situa precisament en aquests nous barris amb un urbanisme més deficient, amb més mancances, amb situacions de barraqisme ocult, com el de la zona de la Salut Alta, amagat darrere els grans blocs de pisos. Aquesta teixit urbà relativament nou de Badalona, pobre d’equipaments i amb una xarxa social poc articulada, és el que rep l’onada de la nova immigració.

I aquesta falta d’articulació social acaba afavorint la competència socioeconòmica entre els ciutadans d’aquests barris –provinents de la gran immigració anterior– i els ciutadans nouvinguts d’ara. Aquest és un dels elements que el discurs del regidor del PP badaloní Xavier Garcia Albiol no ha dubtat a explotar, en barris com els de Sant Roc, la Salut o Llefia.

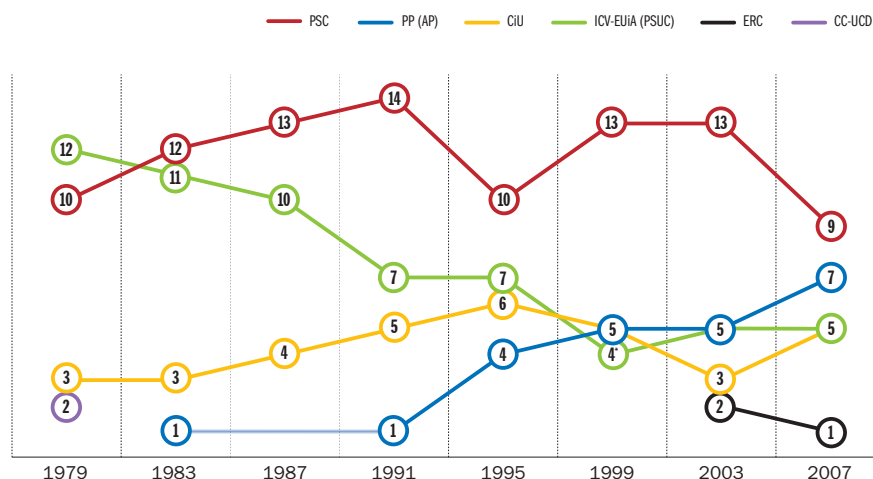
La crisi política. Amb la transició, a l'àmbit local hi hagué avenços significatius en la dotació d'equipaments a molts barris de les perifèries urbanes. També a Badalona. Però, a diferència d'algunes altres ciutats metropolitanes, aquesta etapa de transformació va anar aparellada amb una evolució política més convulsa. A les primeres eleccions locals, el PSUC, amb Màrius Díaz, fou la primera força política i aconseguí l'alcaldia. Però, a les eleccions següents, el 1983, els PSC fou la força majoritària i desplaçà la formació comunista del govern. Allò va suscitar un enfrontament polític dur entre les dues formacions majoritàries de l'esquerra a Badalona, que de fet ha durat fins avui (el govern actual és integrat per PSC, CiU i ERC, i ICV-EUiA és a l'oposició, amb el PP). Aquell enfrontament s'agreujà i es va estendre a bona part dels moviments associatius i veïnals. Encara avui es recorda l'anomenada *batalla de Trafalgar*, un lamentable enfrontament que va acabar en ball de bastons entre detractors d'un viaducte —el PSUC i entitats veïnals— i defensors —l'equip de govern.

Però a l'àmbit local, el partit que hi ha governat majoritàriament, el PSC, també ha tingut greus disputes internes que l'han acabat debilitant. El primer alcalde del PSC de Badalona, Joan Blanch, que va disposar de confortables majories, va acabar enfrontat amb la direcció del seu partit, quan el va voler rellevar per Maite Arqué. L'enfrontament va fer que el 1999 Blanch es presentés, sense èxit, amb una llista alternativa. Començava així un procés de desgast dels socialistes badalonins, que en dos mandats passen de 13 regidors als 9 d'ara. El desgast de les formacions d'esquerra ha anat paral·lel al creixement del PP, que actualment té 7 regidors i és la segona força municipal (vegeu gràfic). Garcia Albiol apareix en un moment d'erosió del PSC, que ha tingut disputes internes greus, i amb una ciutat desvertebrada. És en aquest context que el seu discurs populista troba acollida en alguns sectors ciutadans.

L'esforç de les entitats. “No hi ha hagut un model de ciutat, ni que fos per poder-lo criticar o contrastar”, resumeix Salvador Figuerola, director de la Fun-

Ajuntament de Badalona

Evolució de la representació municipal (nombre de regidors)

*3 regidors d'ICV i 1 d'EUIA.

dació de l'Ateneu Sant Roc, una entitat que fa quatre dècades que treballa al barri de Sant Roc de Badalona. Però per a Figuerola “el problema d'aquests barris és de pobresa i exclusió social, no d'immigració”, i afegeix que els problemes que ara han aflorat amb la nova immigració “no són nous, ja hi eren abans”. Per a Figuerola, doncs, som davant d'una situació d'exclusió social, que té origen en la formació. Per això, l'entitat que dirigeix destina molts esforços a la formació com a eina d'inclusió. Fins i tot el debat de la llengua el presenta en aquests termes: “També l'aprenentatge del català ha de ser un element d'integració.” Per això lamenta que no puguin atendre tota la demanda que tenen als cursos de català. Sigui com sigui, el director de l'Ateneu de Sant Roc insisteix que “tenim davant un problema d'oportunitats. I en això un dels punts clau és la formació i l'educació”. I demana “un treball per a facilitar la cohesió, a escales, barris i amb la col·laboració entre entitats i administracions”. L'anàlisi la comparteix també el president d'Òmnium de Badalona. Per a Oriol Lladó, Òmnium “ha fet un esforç per a assumir que fer país és fer ciutat. I que això a Badalona vol dir tenir un discurs i una estratègia ancorats en allò que avui és la ciutat. Hem de fer discurs sobre temes que tradicionalment semblava que quedaven lluny d'allò que havia estat Òmnium:

cohesió social, aspectes socio-econòmics, multiculturalitat...”. Una visió que per a Lladó serveix per a Badalona, però també per a la resta del país: “Volem contribuir a fer veure que el catalanisme també ha de tenir un discurs per a donar resposta a Badalona.” I remarca que cal deixar clar que Badalona, com totes les ciutats, “té molts problemes, però també té moltes coses positives que pot aportar al país”. En aquesta línia treballa també la plataforma Badalona Som Tots. De fet, aquesta entitat, juntament amb un reguitzell de ciutadans il·lustres de la ciutat, van presentar dijous passat el manifest “Ens agrada Badalona”, que reivindica una imatge positiva de la ciutat, en contrast amb alguns estereotips difosos darrement. Per a la portaveu de la plataforma, M. Dolors Sabater, “en absolut volem negar l'existència de problemes derivats de la dificultat de convivència entre persones de procedències diverses, o de falta de recursos econòmics i socials. Però pensem que aquest no és el signe de Badalona”. I adverteix que treballar per la cohesió social de la ciutat “és una feina que la tenim igual, sigui amb un PP fent xivarri o no. Perquè les necessitats, les tenim igualment, per resoldre problemes vinculats a bosses de pobresa i d'exclusió, que ja hi eren abans de la immigració”.

Enric Rimbau